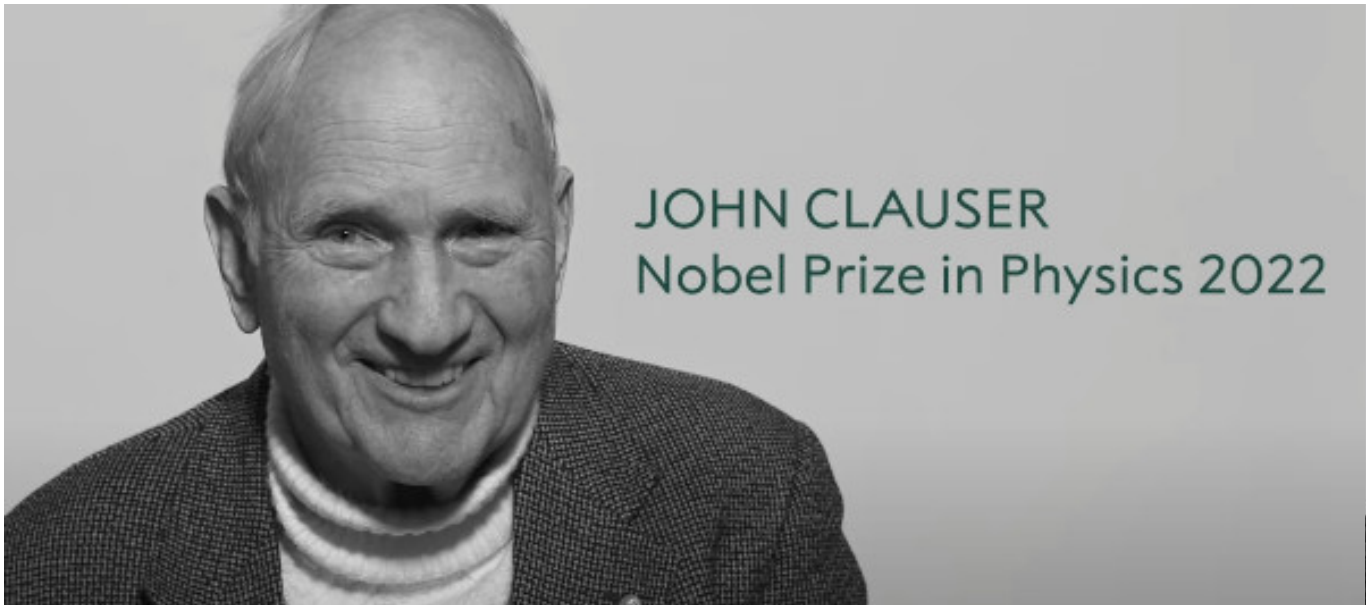

Klimaatdrammers die een Nobelprijswinnaar cancelen: de gedachtenpolitie rukt steeds verder op

Posted on 2 september 2023 by Arnout Jaspers

De gedachtenpolitie vraagt uw aandacht voor het volgende:

‘Recentelijk heeft ons informatie bereikt over een verwarde, bejaarde man die beweert dat er geen klimaatcrisis is. De man is publiciteitsgevaarlijk vanwege een recente Nobelprijs. Luister niet naar de man, probeer anderen met deugsignalen te waarschuwen en cancel al zijn publieke optredens.’

John Clauser – want over hem gaat het – won in 2022 de Nobelprijs voor natuurkunde voor zijn experimenten met quantumdeeltjes die de Bell-ongelijkheid schonden. Daarmee toonde hij aan dat de ‘spookachtige’ verstrengeling tussen twee ver van elkaar verwijderde deeltjes, waar Albert Einstein en veel andere natuurkundigen niet in wilden geloven, reëel is. Mogelijk levert dat de mensheid

ooit nog eens de quantumcomputer op, die sommige extreem moeilijke rekenproblemen in een vloek en een zucht kan oplossen.

John Clauser ontkent niet dat het klimaat verandert

Als zo iemand zegt dat er iets niet klopt aan algemeen geaccepteerde wetenschap, is het misschien aan te raden om even te luisteren. Maar zoals dat vaak gaat met Nobelprijswinnaars, is Clauser al 80, en hij is geen klimaatwetenschapper. Dat zijn twee buitenkansjes voor de gedachtenpolitie: luister niet naar Clauser! Hij is niet deskundig en/of seniel!

Clauser ontkent niet dat het klimaat verandert, maar volgens hem is niet bewezen dat voor de mens relevante weersextremen (hittegolven, droogtes) tot crisisproporties toenemen, en dat de mens de enige oorzaak van de recente klimaatverandering is.

Voor zover ik weet, heeft Clauser nergens tot in detail en wetenschappelijk verantwoord uiteengezet wat hij nu precies wel of niet in twijfel trekt aan het heersende klimaatnarratief. Daar krijgt hij ook de kans niet meer voor, want zijn lezingafspraken worden nu door het academische establishment gecanceld.

Ik geloof a priori heus niet, dat Clausers inzichten van de complete klimaatwetenschap een kaartenhuis gemaakt hebben. Persoonlijk denk ik – maar dat kan projectie zijn – dat Clauser zich zo liep te ergeren aan het steeds schriller wordende klimaatgedram om hem heen, dat hij voor zijn doen nogal lichtvaardig een knuppel in dat hoenderhok heeft gegooid. De krampachtige reacties en ad hominems vanuit het klimaatestablishment zijn vooralsnog onthullender dan Clausers inzichten.

Het 'geen deskundige'-argument zit dan in het vaste repertoire: alleen klimaatwetenschappers mogen iets van klimaatwetenschap vinden. Als je dat serieus neemt, zou dat vooral aantonen wat een sekte de klimaatwetenschap geworden is. Overal in de bètawetenschappen komen innovatie en nieuwe ideeën juist voort uit de kruisbestuiving tussen vakgebieden.

Bovendien zijn ze allemaal gebaseerd op hetzelfde fundament van wiskundig te

formuleren natuurwetten en door iedereen controleerbare rekenmethodes. Het idee dat een Nobelprijswinnaar natuurkunde niet in staat zou zijn om een dataset met klimaatgegevens en de daarop toegepaste statistiek te doorgronden, is ridicuul.

Onafhankelijk denken doe je maar na je pensioen

Clauser bevindt zich in een positie en levensfase dat hij zijn schouders op zal halen over deze cancelcultuur. Maar voor elke klimaatwetenschapper die nog een stuk carrière in het vooruitzicht wil houden, is de boodschap duidelijk: echt onafhankelijk denken doe je maar na je pensioen.

Vergelijkbaar voorbeeld hoe de academie zijn oren laat hangen naar geroeptoeter in de media: afgelopen week maakte het wetenschappelijk tijdschrift The European Physical Journal Plus de retraction (terugtrekking, cancelling) bekend van een artikel van vier Italiaanse natuurkundigen. In dat artikel stellen zij, op basis van gegevens over extreem weer, dat de klimaatcrisis 'nog niet evident is'.

Keurig peer-reviewed onderzoek

Retraction is de zwaarst mogelijke maatregel die een tijdschrift kan treffen. Normaliter gebeurt dat alleen bij bewezen fraude, of als de onderzoekers erachter komen dat ze onherstelbare fouten gemaakt hebben in hun metingen. Daar is geen sprake van; de auteurs hebben zelf helemaal geen metingen of experimenten gedaan, maar geven slechts een overzicht van eerder gepubliceerd klimaatonderzoek, en plaatsen dat in de context van hun interpretatie.

The European Physical Journal Plus is een *peer-reviewed* tijdschrift, dus hun artikel is vooraf door meerdere deskundigen beoordeeld, en die hadden geen bezwaar tegen publicatie. En zoals dat met de meeste wetenschappelijke publicaties gaat, keek ruim een half jaar lang vrijwel niemand er naar om.

Totdat het werd opgepikt door een klimaatsceptische website, *The Daily Skeptic* en de ronde ging doen op sociale media. Toen voelden journalisten van onder meer de Britse klimaatalarmkrant *The Guardian* zich genoodzaakt om in de tegenaanval te gaan tegen dit artikel dat volgens hen 'grof gemanipuleerde data' bevatte, hoewel het zich baseerde op keurig *peer-reviewed* onderzoek.

Geruzie in de media over klimaat is dagelijkse kost, maar wat deze zaak uniek

maakt, is dat de critici – onder wie de prominente klimaatwetenschapper Michael Mann – eisten dat het artikel werd teruggetrokken, en ze uiteindelijk nog hun zin kregen ook.

The European Physical Journal Plus deed eerst nog het hele *peer-review* proces overnieuw, met vier nieuwe beoordelaars, waarvan er drie adviseerden om het artikel, inclusief een update van de auteurs, opnieuw te publiceren. Maar de hoofdredacteur volgde het advies van de enige tegenstemmer, en het artikel werd in de ban gedaan.

We zijn nu dus aangeland in het tijdperk dat de wetenschappelijke literatuur met terugwerkende kracht gecensureerd kan worden, niet wegens feitelijke missers, maar omdat de conclusies van een artikel een groepje klimaatdrammers niet bevallen. En wat is er dan zo aanstootgevend voor klimaatdrammers?

De schreeuwers van *The Guardian* wonnen

Misschien deze filosofische overweging waarmee de auteurs hun artikel afsluiten:

'Het stokje doorgeven aan onze kinderen zonder ze te belasten met de angst dat ze middenin een klimaat-noodtoestand zitten, zou hen in staat stellen om de diverse actuele problemen (energie, landbouw, gezondheid) met een meer objectieve en constructieve instelling onder ogen te zien, zodat een afgewogen beoordeling van de te nemen maatregelen mogelijk is, zonder de beperkte hulpbronnen die we ter beschikking hebben te verspillen aan kostbare en ineffectieve oplossingen. Hoe het klimaat van de eenentwintigste eeuw zich zal ontwikkelen is zeer onzeker. We moeten onze weerbaarheid vergroten tegen alles waar het toekomstige klimaat ons mee kan confronteren. We moeten onszelf eraan herinneren, dat het aanpakken van klimaatverandering geen doel op zich is, en dat klimaatverandering niet het enige probleem is waar de wereld mee te maken heeft.'

Dit mag dus in officieel goedgekeurde wetenschappelijke literatuur niet meer gezegd worden. Een eclatant succes voor de gedachtenpolitie, onder aanvoering van een paar schreeuwers in *The Guardian*.

Wetenschapsjournalist ***Arnout Jaspers*** *is schrijver van de bestseller 'De Stikstoffuik' . Zijn columns verschijnen iedere zaterdag in Wynia' s Week.*

Wynia' s Week *verschijnt 104 keer per jaar met even onafhankelijke als*

broodnodige berichtgeving, die vrij beschikbaar is voor iedereen. De donateurs maken dat mogelijk. ***Doet u mee?*** *Hartelijk dank!*